

ਫੁਟਕਲ ਸਿਵਲ

ਮੁਨੀ ਲਾਲ ਵਰਮਾ, ਜੇ.

ਭਾਰਤ ਖਾਦ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਲਿਮਿਟਡ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ
, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ-ਜਵਾਬਦਾਰ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1973 ਦਾ 3949

ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਮਿਸ. 1973 ਦਾ 7172

30 ਮਾਰਚ, 1974।'

ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਡਿਸਪਿਊਟਸ ਐਕਟ (1947 ਦਾ XIV)—ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਬੀ) 10 ਅਤੇ 17—
ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ—ਤਕਨੀਕੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ
ਵਾਲੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਆਰਡਰ— ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ "ਅਵਾਰਡ" ਹੋਵੇ—ਆਰਡਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਭਾਵੇਂ ਅਵਾਰਡ
ਨਹੀਂ—ਕੀ ਲਾਜ਼ਮੀ—ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਅੰਤਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ
ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ— ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹੋਰ ਹਵਾਲਾ—ਕੀ
ਵੈਧ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਬੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ
"ਅਵਾਰਡ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ
ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅੰਤਮ
ਨਿਰਧਾਰਨ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸਿਰਫ਼
ਸਮਾਪਤੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ "ਅਵਾਰਡ" ਦੇ
ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 'ਅਵਾਰਡ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ "ਨਿਰਧਾਰਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ 'ਸਮਾਪਤੀ' ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ
ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ
ਮਤਭੇਦਾਂ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ
ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ
ਹੈ, ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ
'ਅਵਾਰਡ' ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ
ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਏ
ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ
ਪੂਰਾ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਅੰਤਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, - ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17.
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ
ਫੈਸਲੇ ਦੀ, ਜੋ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਦਰਜਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਜਿੱਥੇ
ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2-ਏ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਜਾਂ
ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਡਿਸਪਿਊਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ,

ਇਸਲਈ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਵਾਲਾ ਯੋਗ, ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡਾਮਸ, ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ . ਪ੍ਰਤੀਬੰਧ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4, ਮਿਤੀ 25 ਜੁਲਾਈ, 1972 ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਨੰਬਰ 905 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ 17 ਅਤੇ 8 ਅਕਤੂਬਰ 1973 ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ , ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਨੰ. 5 ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਥਿਤ ਸਿੱਧੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਅਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ 1 ਅਤੇ 2 ਦੁਆਰਾ, ਮਿਤੀ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1973.

ਸਿਵਲ ਮਿਸ਼. 1973 ਦਾ 7172 ਨੰ.

151 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਟੋਅ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 5, ਯਾਨੀ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਵੇ। ਪੰਜਾਬ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਲਾਭਿਤ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਡਾ .

ਯੂਐਸ ਸਾਹਨੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਲਈ।

ਐਮ.ਐਮ.ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ।

ਨਿਰਣਾ.

ਵਰਮਾ, ਜੇ.—ਦੀ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਫਰਟੀਲਾਈਜ਼ਰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਟਿਡ, ਨੰਗਾ } ਯੂਨਿਟ, ਨਯਾ ਨੰਗਲ, ਨੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1973 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿੱਟ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਹਰੀ ਰਾਮ, ਲੇਬਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਐਮ. ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਕਥਿਤ ਸਮਾਪਤੀ ਸਬੰਧੀ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨੂੰ, ਚਾਰਜ ਮੈਨ ਕੈਮਿਸਟ ਨੂੰ 1971 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨੰਬਰ III ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ . ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 1973 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨੰਬਰ 104 ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚਾਰਜ ਕਰੇ।

The Management of Fertilizer Corporation of India, Ltd. v. The State of Punjab and others (Verma, J.)

2.) ਬਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਰਜ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜੋ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ 26 ਅਗਸਤ, 1967 ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਬੰਦ ਕਰੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ (ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ) ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਨੇ ਸੁਲਾ-ਸਫਾਈ ਆਦਿ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਕਤ ਹਵਾਲਾ 1969 ਦੇ ਨੰਬਰ 28 (ਸੁਵਿਧਾ ਲਈ) ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੇ ਸੰਦਰਭ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਣ ਲਈ)। ਉਕਤ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 3 ਜੂਨ, 1971 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਅਵਾਰਡ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਨੰਬਰ 1971 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਹਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਕਤ ਹਵਾਲਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। 25, 1972. ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਫਿਰ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਰਮਿਆਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਹਵਾਲਾ 1973 ਦੇ ਨੰਬਰ 104 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ: 1) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵੱਲੋਂ 25 ਜੁਲਾਈ 1972 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1) ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਉਕਤ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਤੀਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹਵਾਲਾ 'ਨੰ. 1 ਅਕਤੂਬਰ 8, 1973 ਨੂੰ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਰਾਹਤਾਂ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕਰਣ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ.ਐਨ.ਕਪੂਰ; ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਰਸੋਨਲ ਮੈਨੇਜਰ-ਕਮ-ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਾਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 1, 2 ਅਤੇ 3 ਦੁਆਰਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

3. ਥਾਟੀ ਸ਼੍ਰੀ (ਚੀਮਾ ਨੂੰ 3 ਬੈਟਪੇਟੀਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੋਲ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਤਿੰਨ ਹਵਾਲੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਪੁਰਸਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰੀ ਰਾਮ, ਲੇਬਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ, ਨੇ ਰਿਟਰਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ।

4. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ 26 ਅਗਸਤ, 1967 ਨੂੰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤਿੰਨ ਹਵਾਲੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤੀਜਾ। ਹਵਾਲਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਲੀਬਿਤ ਹੈ।

5. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਅਵਾਰਡ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵੱਲੋਂ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2, 4, 5 ਅਤੇ 6 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਮਿਤੀ 25 ਜੁਲਾਈ, 1972 ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਉਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਯੂ.ਐੱਸ. ਸਾਹਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਅਤੇ 2 ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਸਿਰਫ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ, ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਹੋਰ ਚਾਰ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2, 4, 5 ਅਤੇ 6 ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁੱਕਾ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਕ 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 4 ਅਧੀਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੰਡਸ ਟ੍ਰਾਇਲ ਡਿਸਪਿਊਟਸ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 2-ਏ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੈਫਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਅਧੀਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਵਾਰਡ ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੀ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਟਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਜੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (ਬੀ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਦਰਜ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਨ।

The Management of Fertilizer Corporation of India, Ltd. v. The State of Punjab and others (Verma, J.)

ਇਸ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ, ਰੈਜ਼ਿਊਡੀਕੇਟਾ ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ, ਮਾਮਲੇ ਜਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਤੀਜੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹਨ- (i) ਕੀ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ; (ii) ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਅਤੇ (iii) ਕੀ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਤੀਜਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ।

6. ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਐਕਟ ਏ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੇ ਕਲਾਜ਼ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਧੀਨ :-

"ਅਵਾਰਡ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ, ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਨੈਸ਼ਨਲ ਇੰਡਸ ਟ੍ਰਾਇਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਜਾਂ ਅੰਤਿਮ ਨਿਰਣਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 10A ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸਾਲਸੀ ਅਵਾਰਡ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।"

ਇਸ ਲਈ, 'ਅਵਾਰਡ' ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ, ਦੂਜਾ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਨਿਰਣਾ ਵੀ-ਅਵਾਰਡ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। 'ਅਵਾਰਡ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ "ਨਿਰਧਾਰਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ 'ਸਮਾਪਤੀ' ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਤਭੇਦਾਂ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ- ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਟਰਮੀ ਰਾਸ਼ਟਰ, ਉਪਰੋਕਤ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਆਂਧਰਾ ਹੈਡਲੂਮ ਵੀਵਰਸ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਅਤੇ ਜਾਦਵ ਮਾਵਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਣਾ ਸਿੱਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ, (2) ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਖੋਜਾਂ ਜਾਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

(1) 1963 II LLJ 88/

(2) 1958 II LLJ 130.

ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਹਤਾਂ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁੱਦੇ ਜਾਂ ਮੁੱਦੇ, ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਅਜਿਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਡਿੰਡੀਗੁਲ ਬਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ (3) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਟੈਨਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਕੀ ਐਮ.ਐਮ.ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ, ਕਰਮਚਾਰੀ, ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਤਰਤੀਬਵਾਰ ਹੈ? ਜੇ ਨਾ. ਉਹ ਕਿਸ ਰਾਹਤ/ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਸਹੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?”

ਮੰਨਿਆ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਦੂਜੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਕਤ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਦੂਜਾ ਸੰਦਰਭ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ: -

“ਪ੍ਰਾਥਮਿਕ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 2, 4, 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੋਰ ਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਹੈ।”

7. ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ (ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ) - ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ / ਕਿਸੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, - ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 (ਬੀ) ਦੁਆਰਾ / ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਸਦਾ ਨੰਦ, ਤਤਕਾਲੀ ਲੇਬਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮੁਢਲੇ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 5 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ, ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸਦਾ ਨੰਦ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵੈਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਢਲੇ ਅੰਕ ਨੰ. 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿ ਉਹ (ਸ਼੍ਰੀ ਸਦਾ ਨੰਦ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਏ ਅਧੀਨ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਨਿਆਂ ਲਈ ਉਕਤ (ਦੂਜਾ) ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੰ. 5 ਅਤੇ 6 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸਦਾ ਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ.

(3) 1955 II LLJ 171.

The Management of Fertilizer Corporation of India, Ltd. v. The State of Punjab and others (Verma, J.)

ਉਕਤ ਖੋਜਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸਦਾ ਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਗੈਰ-ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 'ਤੇ ਨਤੀਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ, ਉਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਕੋਲ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ। ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ, ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 4 ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀਆਂ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤਮ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ 'ਅਵਾਰਡ' ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

8. ਰਿਲੀ ਰਿਲਾਇੰਗਸੋਟੋ ਸਟੇਟ ਆਫ ਏ ਯੂ.ਪੀ. ਵਰਕਮੈਨ, ਸਵਦ ਕਾਟਨ ਮਿੱਲਜ਼, ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਕਾਨਪੁਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), 1973। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁਢਲੀ ਮੁੱਦਾ ਨੰ. 4, ਕਿ ਨਿਆਂ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਕੇ) ਅਧੀਨ ਸਮੂਹਿਕ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 2 ਏ ਅਧੀਨ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਵਿਵਾਦ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ, ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ, ਇਸ ਦਾ (ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ) ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ 'ਤੇ ਮਾਮਲਾ, ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 4 ਅਤੇ 2 'ਤੇ ਦਰਜ ਖੋਜਾਂ ਸਮੇਤ, ਰੱਦ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਓਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਬਨਾਮ.

(4) 1973, ਲੈਬ. IC 893.

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (5), ਕਿ “ਕਿਉਂਕਿ ਹਵਾਲਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਰੱਦ ਹਨ”। ਸਹਾਇਤਾ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 4 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ, ਕਿ ਵਿਵਾਦ, ਜੋ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਧਾਰਾ 2 (ਕੇ) ਅਧੀਨ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਐਕਟ ਦਾ 2A, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਲਈ ਇੱਕ ਅਯੋਗਤਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੀ. ਐੱਮ. ਮੁਰਗੱਪਾ ਮੁਦੱਲਰ ਰਬਿਨਾ ਮੁਦੱਲਰ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜੂ ਮੁਦੱਲਰ (ਪੀ) ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (6) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਤੱਥ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ- ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 4 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਕੇ) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸਮੂਹਿਕ ਵਿਵਾਦ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਵਾਰਡ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੋਜ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਤੀਜਾ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕਾਰਨ ਦੋ-ਗੁਣਾ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਰਾ 7 ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ, ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਿਕੰਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਕੇਸ (5) ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। (ਸੁਪਰਾ)। ਦੂਜਾ, ਪਹਿਲਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤੈਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਕਮੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ।

9. ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

(5) 1969 ਕਰ. LJ 1.000?"

(6) 1965 LLJ 489.

The Management of Fertilizer Corporation of India, Ltd. v. The State of Punjab and others (Verma, J.)

ਅਵਾਰਡ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17A ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰਾ 'ਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਅੰਤਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, - ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ. ਇਹ ਹੈ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਵਾਰਡ ਜਿਸ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ - ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਮੁੱਦੇ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 2, ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਵਾਰਡ ਸੀ ਅਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਧਾਰਾ 2(k) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਮੂਹਿਕ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2A ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੰ. 2 ਅਤੇ 4 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਰੈਸ-ਨਿਊਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੀਜੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਅਰਥ ਦਾ ਇੱਕ ਕੰਮ. ਉਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਜਾਂ ਮੁੱਲ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੰ. 2 ਅਤੇ 4 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸੈਕਸ਼ਨ 11, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਕਿ ਠੋਸ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 4 ਉੱਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜੇ ਤੀਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਵਾਲਾ ਅਵੈਧ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਯੋਗ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੋਈ ਵੈਧ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ, ■ ਇਸ (ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ) ਕੋਲ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਖੋਜ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਤੀਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਬਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਵਾਦ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਨੂੰ ਰੈਜ਼ਿਊਡੀਕੋਟਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਕਤ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਰੈਜ਼ਿਊਡੀਕੋਟਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ (ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ) ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕੋਟਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਏ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਜਾਂ ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਾਮੇ, ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ। ਇਸ ਲਈ, 1965 ਦੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ. 35 ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 2 ਏ ਦੇ ਸੰਮਿਲਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਹੁਣ ਇੱਕ ਇੰਡਸ ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਨੇ ਉਕਤ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਮੂਹਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲਾ ਹਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਤਕਨੀਕੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਸਰਾ ਹਵਾਲਾ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ 'ਤੇ ਮੁੜ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਜਾਂ ਤਿਆਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਰਣਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤੀਜਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਵਿਅਰਥ ਦੇ.

10) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਤਿੰਨ ਨੁਕਤੇ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਵਾਂਝੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

11)) ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ the ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਧਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। 100 ਸ਼੍ਰੀ ਚੀਮਾ ਅਤੇ ਨੂੰ ਲਾਗਤ ਵਜੋਂ Pay M/s ਖਾਦੀ ਆਸ਼ਰਮ ਪਾਣੀਪਤ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਦੇ ਵਰਕਰ। ਖਾਦੀ ਆਸ਼ਰਮ ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਸੀ.ਜੇ.)

ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰਕਮ। - 1973 ਦੀ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 7,172 ਖਾਰਜ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਆਰ., ਐੱਸ. ਨਰੂਲਾ ਅਤੇ ਬਾਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ, ਜੇ.ਜੇ.

M/S ਖਾਦੀ ਆਸ਼ਰਮ, ਪਾਣੀਪਤ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

M/S ਦੇ ਵਰਕਰ ਖਾਦੀ ਆਸ਼ਰਮ, ਆਦਿ.,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1973 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 636।

2 ਅਪ੍ਰੈਲ 1974

ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ (1947 ਦਾ XIV)— ਧਾਰਾ 2(a) (i) ਅਤੇ 2(a) ((ii)-ਖਾਦੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਉਦਯੋਗ ਕਮਿਸ਼ਨ ਐਕਟ (1956 ਦਾ LXI)- ਧਾਰਾ 4— ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1860 ਦਾ XXI) - ਸੈਕਸ਼ਨ 20— ਖਾਦੀ ਸੰਸਥਾ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਉਦਯੋਗ - ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ - ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ "ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ" - ਭਾਵੇਂ ਰਾਜ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਏ) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਉਦਯੋਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿੱਧੂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਖਾਦੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਉਦਯੋਗ ਕਮਿਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖਾਦੀ ਸੰਸਥਾ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਉਦਯੋਗ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੋਸਾਇਟੀਆਂ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਚਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਦਯੋਗਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਜਾਂ ਚਾਰਟਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨਿਗਮ ਦੇ ਪੂਰੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਏ) ਵਿੱਚ "ਅਥਾਰਟੀ" ਸ਼ਬਦ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ